

ŠTEV.
3

» · VERSKI · LIST · ZA · MLADINO · «
1940—1941

Iz Rateč

Tudi k nam v Rateče prihaja »Lučka«, ki jo zelo radi beremo. Vedno nestrpno čakamo, kdaj bo spet prišla. V »Lučki« mi posebno ugaja povest »Drejče in radio«. Rad tudi berem poročilo o rajnih prijateljskih. Bridka je ločitev, a tolaži nas upanje, da se nekoč snidemo pri Jezusu.

Pozdravljam gospoda urednika in vse Lučkarje in Lučkarice.

Vladimir Petrič,

učenec IV. razreda ljudske šole v Ratečah.

Iz Loke

Tudi k nam prihaja »Lučka«, ki jo zelo radi beremo. Vedno nestrpno čakamo, kdaj pride. Nisem še brala nobenega dopisa iz Loke, zato sem se jaz ojunačila, da Vam pišem. Povedati Vam hočem, da so nas zapustili č. g. katehet Čakš Štefan. Bili smo zelo žalostni. Upam, da bodo v novem kraju zadovoljni. Na njihovo mesto so prišli g. novomašnik Luskar Jože. Novega g. kateheta smo se neizmerno razveselili. V šoli komaj pričakujemo verouka in tudi učimo se z veseljem. Marijin vrtec tudi napreduje. Tudi rada izpolnjujem »Jezusove dneve«. Ko jih bom imela veliko, Vam jih bom poslala. Kadar mi vest narekuje, napišem same križce in sem vesela. A včasih ima tudi Cmeruh svoje kremlje vmes.

Prisrčne pozdrave sprejmite od

Anice Virantove,

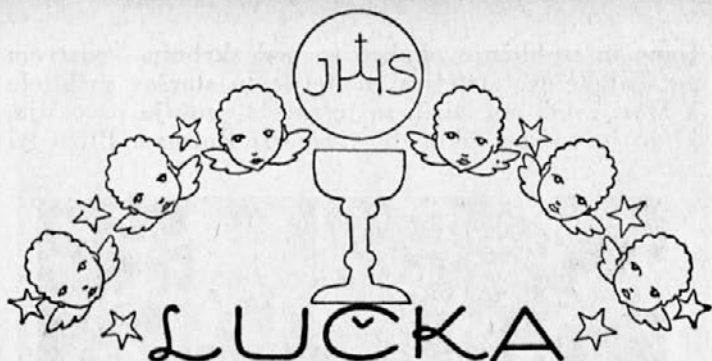
učenke IV. razreda v Loki pri Zidanem mostu.

Odgovor: Jezusove dneve mi pa le pošlji. Zelo sem radoveden, kako jih izpolnjuješ.

Vse 4 uganke v »Lučki« št. 1 so pravilno rešili sledeči:

Anton Kovač, Martinka Demšar, Maček Alojzij, Štravs Marijan, Sedevčič Srečko, Wagner Anton, Dragica Krčula, Zupan Franc, Zupanc Nikolaj, Rozman Marijan, Černilec Rajko, Mali Dominik, Mesec Marijan, Pogačar Janez, Pahar Sergej, Lukman Edgar, Rigler Janez, Štefančič Pavla, Guzi Boris in Berčič Janez.

»Lučko« izdaja in tiska Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani (Jože Kramarič). Stane za vse leto 6 din. — Urednik: Gen. lektor P. Krizostom Sekovanič O. F. M., Ljubljana, Marijin trg 4. Uprava: Ljubljana, Kopitarjeva 2, H. Ničman. Izhaja mesečno.

LETO VI.

NOVEMBER 1940

ŠTEV. 3

Molimo za mir.

Ko je papež Pij XII. spomladi naročil, naj bi se letošnja majniška pobožnost vršila z namenom, da nam Marija izprosi mir, je posebej poudaril, da ima veliko zaupanje v molitve onih, katerih angeli vedno gledajo obličje nebeškega Očeta, katerih poteze odsevajo nedolžnost in oči žarijo od nebeškega sijaja. Vemo, je nadaljeval papež, da jih božji Odrešenik posebno ljubi in da ima njegova presveta Mati do otrok posebno nežno ljubezen. Vemo, da molitev nedolžnih otrok nebesa prebije, razoroži božjo pravičnost in izprosi človeštvu nebeških milosti.

Poziv sv. očeta je našel ugoden odmev. Po mnogih krajih so priredili otroške pobožnosti za mir, čestokrat v največjem obsegu. Tako je prišlo tudi do mirovne otroške procesije na Rakovniku v Ljubljani.

Na Rakovniku stoji lepo svetišče Marije Pomočnice. To je najmlajša Marijina božja pot na Slovenskem. Vpeljali so jo salezijanci, duhovni sinovi svetega Janeza Boska, velikega prijatelja mladine in častilca Marije Pomočnice. Zato je bilo povsem naravno, da se je na tem mestu vršila svojevrstna pobožnost za mir — prekrasna procesija samih otrok.

V nedeljo, 8. septembra, na praznik Marijinega rojstva, popoldne so se vse ceste, ki držijo na Rakovnik, napolnile z mladino. Številne skupine otrok iz Ljub-

ljane in iz bližnje okolice so pod skrbnim vodstvom gg. katehetov, učiteljev, učiteljic in staršev prihitele k Mariji. Ob pol štirih se je začela prošnja procesija, ki jo je vodil g. škof dr. Gregorij Rožman. Blizu tri

Mladina se zbira k mirovni procesiji na Rakovniku.

tisoč otrok je spremljalo Marijo po rakovniških ulicah. Vsi so z ganljivim navdušenjem in iskreno pobožnostjo prepevali, molili in prosili. Nad njimi so se v lahнем vetrecu poigravali nešteti prapori, banderca, zastavice in verska znamenja.

Po procesiji se je g. škof obrnil k mladini in ji spregovoril besedo o grozotah vojne, ki ne prizanaša niti otrokom. Na pretresljiv način je opisal mladim poslušalcem trpljenje mladine v krajih, katere je zajela vojna vihra. In da se kaj takega ne zgodi z nami — je nadaljeval — molimo! Molimo predvsem k Mariji

Slovesen sprejem
prijatelja otrok škofa dr. Gregorija Rožmana.

Pomočnici! Bog pa pričakuje tudi dejanj. In tudi od otrok jih pričakuje. Z molitvijo moramo družiti izpolnjevanje božjih in cerkvenih zapovedi, izpolnjevanje svojih stanovskih dolžnosti. In to ne le sedaj, ko nam

Mladinska procesija
s kipom Marije Pomočnice na Rakovniku.

grozi nevarnost; to obljubimo Bogu za vse življenje! Svoj govor je g. škof končal s pozivom, naj mladi romarji radi molijo za domovino in za one, ki vodijo nje usodo. Nato je pokleknil, odmolil molitve za mir in podelil blagoslov z Najsvetejšim.

Tako se je končala ta edinstvena otroška pobožnost za mir. Z žarečimi obrazi so se otroci proti večeru vračali na domove. V srcih pa jim je dozoreval trden sklep, da bodo tudi za naprej goreče molili za mir in darovali v ta namen svoje trpljenje, kakor jim je naročil prevzvišeni gospod škof.

G. V. C. S.

Janez Veider

Vzornik za november: Sv. Stanislav.

Ta mesec naj bo naš vzornik in poseben pomočnik sv. Stanislav Kostka, ki se praznuje 13. t. m. Zdi se, da morajo slovenski otroci tega ljubeznivega mladostnega svetnika še prav posebno častiti in ga radi imeti. Stanislav je namreč slovanskega rodu. Bil je sin danes tako nesrečnega poljskega naroda. Rodil se je v letu 1550. Takrat se je tudi po Poljskem močno širila Lutrova kriva vera. Toda starši Kostka so zvesti ostali pravi veri. Pobožna mati je sinčka Stanka takoj po rojstvu darovala preblaženi Devici, ki mu je v resnici ostala prava mati in on njen pravi sin skozi vse svoje življenje.

Trinajst let so Stanislava vzgajali kar v domači hiši. Dobri starši so malemu dečku vcepili tako ljubezen in skrb za čistost, da je Stanko takoj omedlel, če je le samo slišal kako nečisto besedo. Zato so starši vsakega gosta opozorili, naj se varuje vpričo dečka govoriti nedostojno. To rahločutno sramežljivost je Stanislav ohranil vse življenje in z njo je ohranil tudi krstno nedolžnost.

Ko je imel Stanislav štirinajst let, so ga poslali na Dunaj v samostansko šolo. Ker je zmanjkalo prostora, je moral Stanislav skupno s starejšim bratom Pavlom stanovati zunaj samostana in sicer v neki

protestantski hiši. Pavel se te prostosti posluži in zabrede v slabo družčino. Zastonj si prizadeva, da bi ga tudi Stanislav posnemal. Zato se Pavel razjezi in začne s Stanislavom kaj grdo ravnati. Sveti deček voljno trpi to krivico. Pri molitvi, maši in sv. zakramentih je našel moči in tolažbe.

Zaradi grdega ravnanja od strani razbrzdanega brata Stanislav smrtnonevarno zboli. Bolnik zaželi sv. Popotnico, toda krivoverski hišni gospodar pod nobenim pogojem ne dovoli, da bi prišel v hišo duhovnik s sv. Rešnjim Telesom. Zdaj se pobožni deček z neomajnim zaupanjem obrne na sv. Barbaro, zavetnico umirajočih, in jo prosi pomoči. Opolnoči zagleda Stanislav čudovito prikazen. Prišla je sama sv. Barbara v spremstvu dveh angelov in mu prinesla sv. Popotnico. Bolezen se mu poslabša. Zato se vestno na smrt pripravlja. Toda kmalu ima novo prikazen. Mati božja mu je prinesla Jezuščka in ga mu je položila v naročje. Po tej prikazni Stanislav ozdravi. Soba, v kateri je ležal bolni Stanislav, je sedaj spremenjena v kapelico.

Tedaj sklene Stanislav, da se odpove svetu in stopi v jezuitski red. Toda to ni bilo lahko. Nasprotovali so starši, nasprotoval je brat. Junaški deček pa premaga vse težave. Peš potuje v Rim, kjer res stopi v samostan. Tu se je odlikoval v vseh čednostih, zlasti pa še v ljubezni do Marije. Kar svetil se mu je obraz, če je o njej govoril ali molil rožni venec. Zato pa je umrl na največji Marijin praznik, na njeno Vnebovzetje, ko še ni dopolnil osemnajst let. S pogledom na križ in Marijino podobo, kar je oboje držal v roki, je splavala Stanislavova čista duša k Mariji v nebesa.

Sv. Elizabeta deli miloščino siromašnim otrokom.

Krokodili.

Bilo je v Latoni, blizu reke Kosi, ki izvira na Himalaji. Beseda Himalaja je zloženka iz Him in Mala. »Him« pomeni sneg, led, a »Mala« veriga ali pas, tedaj snežena veriga. V deževni dobi prestopi Kosi svoje bregove in poplavi vso okolico. Kadar se spet vrne v svojo strugo, pusti za seboj mnogo močvirja in mlakuž. To so kraji, kamor krokodili najrajši zahajajo. Tu prežijo na ljudi. Kadar brezskrbni popotniki sedejo na zemljo, da se malo odpočijejo, ali kadar hočejo umiti v močvirju zaprašene noge, plane nanje krokodil kakor strela ter jih zavleče v močvirje. Krokodil ni kralj močvirja, temveč strašna pošast, ki človeka popolnoma požre. Zaradi tega je hodil kapucin p. Ivan pogosto na lov na krokodile. Tako je izkazal Indijcem mnogo dobrega. Često sem videl krokodilske kože, kako so se sušile na dvorišču. Krokodilsko žrelo je nekaj groznega. Otroci pa z velikim veseljem štejejo zobe takega žrela; več sto jih je! Deklice pa mislijo, da bodo našle tudi kako krokodilsko solzo. Nekoč smo imeli dečka, ki ga je krokodil zavlekel v svojo jamo in ga tam varoval, da ga bo požrl, kadar bi se mu zljubilo. Lahko si mislite, kako je deček drhtel, ko je gledal te velike krokodilove oči in strašno žrelo, v katerega bo moral izginiti. Ljubi Bog pa je dal tudi majhnim poganom angela varuha, da

bi jih čuval. Krokodil gre nekoč na sprehod na vroči pesek. Morebiti je imel kako žlahto v bližini, da jo obišče. Deček se pa medtem izmuzne iz jame, tiho in oprezno. O, krokodila ni bilo blizu. Svoboden sem, svoboden, se je veselil deček. V jami je našel srebrne zapestnice in obročke za okrasitev nog. Hitro jih pobere in beži, kolikor so ga nesle noge. Pa tudi krokodil je tekel, ko je zagledal begunca. Bilo pa je prepozno. Deček je dohitel pastirje in jim pripovedoval, kako se je rešil. Pastirji so ga pazljivo poslušali, ko jim je pripovedoval svojo zgodbo ter jim razkazoval dragocenosti, ki jih je prinesel iz krokodilove jame.

Nekoč je zagledal človek, kako je krokodil zagrabil dečka, ki je pasel na travniku krave. Malček se je obesil na kravji rep, pošast je pa bila tako močna, da je potegnila v močvirje dečka in kravo. Ubogi deček!

Misijonar, hoteč stopiti v cerkev, da bi bral sveto mašo, preplašen obstoji, ko nenadoma udro ljudje v zakristijo in kriče: »Krokodil, krokodil je sredi vasi; pater, pridi takoj z orožjem!« Misijonar hitro sleče mašno obleko in odrine na lov na krokodila. Kmetje so bili pogumni ljudje. Porivali so krokodilu v žrelo debele in dolge bambusove palice. Krokodil jih je pa grizel in požiral kakor sladkorne trste. Medtem pa pride misijonar. Ta zadene s kroglo krokodila v oko. Kar obležal je kakor miš na zemlji. Kmetje so se neizrečeno veselili. Šli so v cerkev, da se tu zahvalijo za zmago. Nato so krokodila razrezali, ker uporabljajo njegovo mast. V želodecu so našli srebrno zapestnico. Po tem so spoznali, da je požrl ženo... To so strašne zgodbe. Povedal sem vam jih zato, da bi se radi spominjali v molitvah ubogih poganov in misijonarjev, pa tudi zato, da bi ljubi Bog obudil veliko dobrotnikov, ki bi podpirali misijonarje z gmotnimi darovi, da bi mogli uspešneje izvrševati svojo misijonsko službo.

Bengalski misijonar.

Pesem sirote.

*Ko imela bi peroti
kakor angeli krilati,
poletela v dom bi zlati,
kjer stanuješ, Jezus, Ti...*

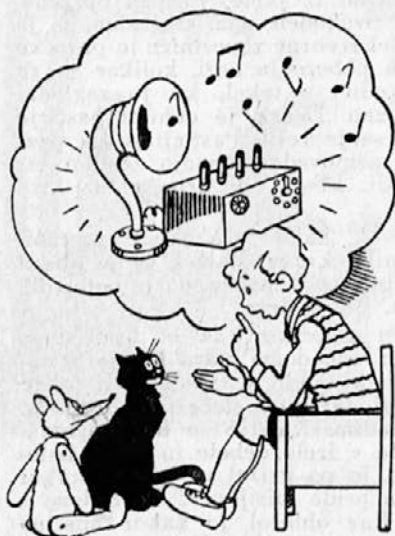
*Zdaj sem sama na tem sveti.
Ko bi očka vsaj imela,
krog vratu bi ga objela —
pa ne vem, kje očka je...*

*Veš, hudo mi je, siroti;
mamica mi je umrla,
komaj sem ta svet zazrla,
je zatisnila oči...*

*In zato želim umreti.
Rada v raj bi poletela,
kjer bi Tebi, Jezus, pela
v družbi ljube mame...*

A. Gorogrančeva.

Drejče in radio.

Maček se Drejčetu muza.

ve, da je nocoj glavna oseba. Prosim vas: Kdo pa je bil osem dni priden in si s tem prislužil radio, kdo? Drejče ali maček? In zdaj Drejče ve, da mu radio ne more oditi, ali naj se torej razjezi nad mačkom in vse pokvari? Saj ni neumen!

Maček pa se le ne neha posmehovati, zato mu Drejče pokaže hrbet in odide v obednico.

Poglejmo, če morda še kaj manjka: cvetlice, stari kruh za strica Juleta, pručica za teto Nijo? Da, vse je v redu.

Skrbno pogrnjeno mizo krasi masleno pecivo in ponosna torta. Seveda se Drejče nobene stvari ne dotakne, ko pa mora biti še priden. Samo od daleč gleda in občuduje. To bomo nocoj jedli, juhul! Za pojed je na mizi tudi jetrna pasteta in na jetrno pasteto je Drejče kakor volk.

»Glej, nekaj je pa le narobe: ena žarnica v lestencu je pregorela!«

Drejčeta pa taka stvar jezi. In ravno nocoj! Ali naj pove očetu? Ta nikoli nima časa, kuharica se suče okoli svojih ponev in hišna pomaga mami.

»Še najboljše bo, da žarnico premenim sam.«

Nasmehne se, saj rad brklja okoli električne napeljave in se mu nikoli nič ne zgodi.

Prišla bo teta Nija, stric Jule in stara mama. Govorili bodo, kakšen naj bo Drejčev radio, in jutri mu ga bo mama kupila, ko bo ravno sedem let star.

Drejčetu se je kar samo smejalo, tako je bil srečen. Oblekli so ga v čedno žametno obleko in jopič iz bele svile. Mama mu je še naročala, naj se nikar ne zamaže. In medtem ko posli kuhajo in crejo, ko se mama pripravlja na sprejem gostov, pa Drejče ponosno hodi po sprejemnici.

Maček se stiska h grelcu, gleda njegovo bahato stopicanje in se muza.

Drejčeta njegovo vedenje jezi, saj vendar

In če zdaj še žarnico sam premenja, bo to kakor krona vsej njegovi pridnosti, kajti pri večerji bodo govorili: »Veste, Drejče je bil celih osem dni priden,« zraven bodo pa še rekli: »Ta fantič je pravo čudo! Pomislite, popravil je lesteneč — čisto sam — in prav dobro ga je, prav zares!« Stric Jule mu bo čestital, teta Nija pa morda podarila nežico ali petdeset par.

Drejče se torej spravi na delo. Miza stoji ravno pod lestencem, kar bo delo še olajšalo.

Previdno odrine košarico s cvetjem in na njeno mesto postavi pručico tete Nije.

Da ne bi kaj pomazal, se sezuje, spleza na mizo, se spretno izogne pecivu, steklenicam in krožnikom ter se skobaca na pručico.

Kljub vsem nevarnostim žarnico srečno premenja.

»No, mislil sem, da bo šlo težje.«

Uspeh ga je opogumil, da se na majavi pručici ponosno zravna, a že omahne... Moj Bog, kako zapleše okrog njega vse: miza, kozarci, pecivo! V obupu zakrili z rokama, da bi se kam ujel, in res z vso silo zagradi za lesteneč.

Ker pa je omahnil, se zaziblje tudi lesteneč in Drejče se zaguglje z njim. Ali so kozarci veselo zapelili!

Klin, klin, klon!

Drejče se je grozno ustrašil, še bolj pa ga je bilo sram, da kot izkušen električar takole obvisi. Kajpada ne bo klical na pomoč. A kako naj s te gugalnice pride nazaj na tla? Samo da bi mogel z nogami doseči pručico. Pa ta se je prevrnila in mu ne more pomagati. Drejče poskusi, da bi vsaj eno nogo postavil na mizo, tedaj se pa lesteneč še bolj zaziblje.

Naenkrat pa nekaj čudno počí, lesteneč se odtrga od stropa in Drejče prileti s hlačami v masleno pecivo, z glavo pa v košarico cvetja.

Vse polno stekla in porcelana se je zdrobilo, nastal je grozen trušč in žvenk.

»A, a, a!« zatuli Drejče.

Drejče se obupno ujame za lesteneč.

Oče, mati, posli, vsi pridrvijo v obednico.

Drejče je premočen, zapacan, umazan in po obrazu obtolčen, ko ga potegnejo iz razvalin.

A čudno, ujel ni nobene praske — nič, kar bi pri drugih zbuvalo sočutje, da bi ga negovali in mu rajši odpustili. Nič, takšna smola! Ne, Drejče se nikomur ne smili, samo osmešil se je.

Pač pa je prestregel nekaj klofut in nekaj dobrih bunk. Junak dneva sliši mamo, ko vsa iz sebe vpije:

»O, da te ni sram, Drejče, da te ni sram! Nikoli ne dobiš radia, le zapomni si: nikoli!«

Pa mu tudi časa ne pustijo, da bi povedal, kako je bilo. Že ga vlečejo v črno kuhinjo. Da bi bila nesreča še večja, pa prav tedaj pride teta Nija, da bi proslavili nečakovo pridnost in se posvetovali o radiu. Kakor od strele zadeta obstoji med opustošeno mizo, zdrobljenim lestencem, okrušenim stropom in togotnim Drejčetom, ki ga rinejo v ječo, čeprav obupno tuli:

»Popraviti sem moral —«

Bumfl se vrata zapro, ključ zavrti in v temi sliši Drejče jezno teto vikati:

»Aha, gospod, popraviti! Še nikoli nisem videla, da bi kdo na ta način popravljaj!«

Drejče ugovarja: »Posrečilo se mi je prav dobro!« A nihče ga več ne sliši ali pa ga noče. Drejče dobro ve, da bi zastonj klical ali razbijal; nihče mu ne bi odprl. Obupan se vsede na tla in začne jokati.

Na drugi strani vrat pa je hrup počasi utihnil, prišla je stara mama in še stric Jule.

»Pravi paglavec je,« reče mama.

Seveda govorijo o Drejčetu in stric Jule pravi:

»Pač ne bo dobil radia, prava reč!«

Ha, prava reč! Drejčetu se vlijeje solze v potokih. Vedno bolj spoznava, da je življenje krivično... medtem ko mora on ječati v svoji ječi, tam onstran vrat večerjajo. Mama se že smeje in po vsej hiši se širijo slastne vonjave.

Drejče pa je tako žalosten, da še lakote ne čuti. A vseeno posluša, kako posli prihajajo in odhajajo in stoži se mu po jetrni pasteti. Pa kaj je tudi jetrna pasteta v primeri z njegovo žalostjo, saj je kaznovan po krivici...

In neprestano brenči Drejčetu po ušesih: »Pač ne bo dobil radia, prava reč... pač ne bo dobil radia, prava reč.... pač ne bo dobil...« In to je šlo kar naprej, tako da je nastala že cela pesem in ga počasi uspavala.

Oči se mu zapro, glava se nagne, utrudilo ga je razburjenje, solze in bridkost — Drejče zaspi.

Imel pa je lepe sanje, vsaj začele so se lepo.

Drejče se je sprehajal po ulici. Vse trgovine so prodajale samo radio. Še tramvaj ni zvonil, ampak kričal: »Radio, radio!« To je bilo veselje! Ves srečen se je Drejče ustavljal pred vsako izložbo. »Glej, glej!« si naenkrat reče: »Tale je pa res sijajen aparat in jaz imam v žepu celo

nežico.« Stopi v trgovino. A trgovina je znotraj slaščičarna in Drejče zapazi, da je vsak radio iz sladkorja, elektronke iz mandljev, omarica pa iz jetrne pastete.

»Vsak takle radio se lahko poje in polize,« se oglasi prodajalec, »postaj pa z njim ne morete poslušati. Toda ali niste vi Drejče, slavni Drejče, ki zna tako spretno izmenjavati žarnice v lestencu?«

»Sem,« odgovori Drejče, ves srečen, da vsaj tu vedo ceniti njegov trud.

»Če je tako,« pravi trgovec, »potem pa imam za vas čudovit aparat, aparat za dvanajst tisoč dinarjev.«

»Moj Bog, dvanajst tisoč dinarjev!« zastoka Drejče. »To je najbrž precej, a jaz imam samo eno nežico.«

»To ni važno,« ga zavrne trgovec. »Ker ste Drejče, si bom štel v čast in srečo, da vam ga smem podariti. Tukaj je, kar vzemite ga, vaš je.«

Pri teh besedah pokaže Drejčetu krasen radio na šest elektronk. Drejče, nor od veselja, stopi proti njemu — tedaj pa radiu zraseta ob stenah omarice dve drobni perutki in začneta udarjati, kakor z njimi udarjajo ptice ali pa angelci. In že se omarica dvigne v zrak, zleti prestrašenemu Drejčetu mimo nosu, švigne skozi vrata... in sfrči pod nebo, tako visoko, da se je kmalu kakor drobna pika izgubila pod sinjim nebom...

No, to je bilo pa res prehudo. Obupani Drejče zatuli in se prebudi.

»Še v sanjah,« glasno zajoka, »še v sanjah mi radio uide!«

Šega Vinko:

Oveneli šopki.

Mirko in Tinček sta bila velika prijatelja. Vedno je imel eden ali drugi povedati kaj zanimivega. Tudi z drugimi otroci sta se rada igrala; vsi so ju imeli radi. Vendar pa sta se najbolj razumela med seboj in veliko veselih dni sta preživela. Hodila sta k bližnji Marijini cerkvi na griček, tudi Žagarjev Stanko je včasih prišel. Tako lepo je bilo tam gori ob sončnih dneh.

Najrajši sta bila doma na vrtu, znano jima je bilo vsako drevo in drevesce, še cvetlice, skoraj vsako posebej, sta poznala. Nabirala sta jih, delala šopke in jih nosila k Mariji v hišo. Tam v kotu nad mizo so bile vedno sveže cvetlice. Ko so ovenele, sta prinesla drugih, morda še bolj skrbno zloženih. — Tinčkova mama je bila tega zelo vesela. Tako sta živela tedne in mesece in nič ni kalilo nedolžnega veselja.

Nekega dne pa je Mirko opazil, da Tinčka ni v šoli. Takoj ga je zaskrbelo, posebno še, ko se je spomnil, da ni bil Tinček prejšnje popoldne nič več tako vesel kot po navadi. Njegove misli so splavale k Tinčku na dom. Otožnost je legla na Mirkovo dušo. Ni se mogel otresti težkih

misli, saj je imel Tinčka tako rad. Nič več ni mogel paziti, kaj je govoril gospod učitelj. — Kmalu so šli otroci domov. Vsi so bili veseli kot druge dni, le Mirko je šel danes sam in žalosten.

Ko je prišel domov, mu je mama povedala, da je Tinček zelo bolan. Čudna tesnoba je prevzele Mirkovo dušo. Prosil je svojo mamo, da bi smel k Tinčku.

»No le pojdi; pa kmalu se vrni, da ga ne boš motil,« mu je rekla mama, ko je že odhajal.

Ves zamišljen je šel Mirko proti Tinčkovemu domu. Ptički so žvrgoleli svoje pesmice in božje sonce je sijalo. Tako lepo in tiho je bilo tisti dan. Mirko pa je bil žalosten; zopet in zopet se je spomnil bolnega Tinčka.

»Ah tu sva hodila, tamle gori v bregu nad našo hišo sva nabirala jagode in pri cerkvi na gričku sva se igrala. — Ubogi Tinček! — Pa saj bo kmalu spet ozdravel in bova spet pletla šopke in venčke za Marijo.«

Tako je premišljeval Mirko na poti k Tinčku. Ko je stopil v vežo, je bilo vse tiho. Tinčkova mama je bila v kuhinji in jokala. Mirko je pozdravil in brž vprašal:

»Kaj je Tinček res tako bolan?«

»Res, Mirko; včeraj zvečer je obolel.«

»Ali smem k njemu?«

»O, le pojdi! Zelo te bo vesel; že zjutraj je spraševal po tebi.«

Mirko je šel in odprl vrata Tinčkove sobice. Okna so bila zastrta, le ob robovih zaves je drselo v sobo nekoliko svetlobe. — Mirko je šel počasi k bolnikovi postelji.

»Tinček, ali me kaj poznaš?« ga je nalahno vprašal.

»O, Mirko! — Tako sem vesel, da si prišel. Zelo mi je dolgčas po tebi.«

Potem je utihnil in čez nekoliko časa spet nadaljeval z otožnim glasom:

»Mirko, moli zame, da bi kmalu ozdravel.«

»Bom, Tinček; ko bi ti vedel, kako je meni hudo, ker si ti bolan. Kajne, da boš kmalu ozdravel; potem bova zopet vesela.«

Tinček je bil tiho. Njegov pogled je obstal na ovenelih šopkih cvetlic v kotu pri Mariji. Zbudili so se mu spomini na vrt, na cvetlice, ki jih je imel tako rad, na venčke in šopke, ki sta jih z Mirkom pletla; in na vse brezskrbno veselje se je spomnil. Tako rad bi prinesel Mariji novih, lepih šopkov. — Bolni Tinček je zaihtel in nepopisna otožnost ga je prevzela.

»Tinček, nič ne bodi žalosten, saj boš morda prav kmalu ozdravel, morda že jutri ali pojutrišnjem; in potem bova šla na vrt ali morda celo gori na griček k cerkvi; tam bova nabrala rožic za nove šopke. — Ah, Tinček, kako bo lepo, ko boš spet zdrav in vesel!«

Potem sta se še nekoliko časa pogovarjala, nato pa je Mirko rekel v slovo:

»Tinček, zdaj pa moram domov, moja mama mi je rekla, da naj kmalu pridem, da te ne bom motil, jutri te bom spet obiskal.«

»Le pridi, kmalu spet pridi. — Z Bogom, dragi Mirko!«

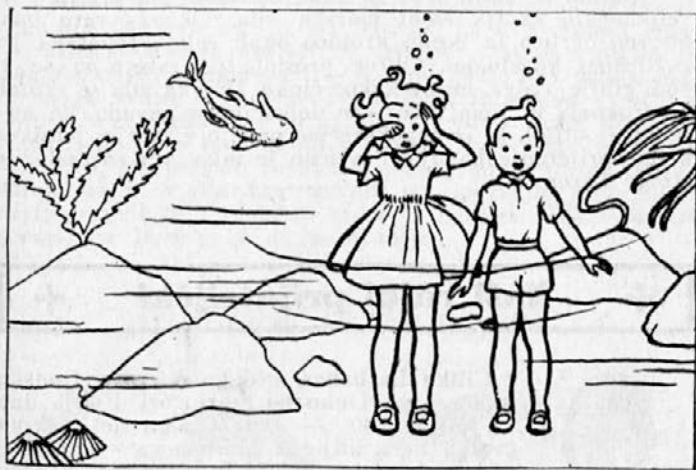
Ko se je pri vratih ozrl nazaj, ga je Tinček v pozdrav še enkrat pogledal, proseče in žalostno; velika otožnost je sijala iz njegovih oči. — Tega pogleda ni nikoli pazabil. — Mirko je prišel ven in jokal; bal se je za Tinčka, vedel je, da je zelo bolan.

Tudi doma se Mirko ni mogel potolažiti; misli so se vedno vračale k ubogemu Tinčku; zopet in zopet se je spominjal na oni otožni Tinčkov pogled. — Le od časa do časa je zagorela iskrica upanja, da bo Tinček spet kmalu ozdravel.

(Dalje.)

Nežica in Poldek pri Rožnati ribi.

5.

Naenkrat jima je, kakor da sta se prebudila. Kraljica morja, morska vila ju je ozdravila z eno samo besedo. Zdaj spet lahko dihata, odpirata oči in usta in se v vodi premikata prav tako naglo, kakor po zemlji.

6.

Ozreta se okoli sebe in silno ostrmita. Na prestolu iz velikanskih školjk sloni morska vila. Okrog vratu ima biserno ogrlico in svetlo kronico okoli čela. Prepasana je z rdečimi koraldami. Okrog prestola pa rasejo in se v vodi gibljejo alge, nežne kakor čipke. Morska vila se skloni k otrokoma in jima reče: »Že dolgo imam navado, da naredim iz otrok, ki iz nepokorščine padejo v morje, jetnike, ki me prijetno zabavajo. Pravično je tako, ker so zaslužili strogo kazen.«

Naši rajni prijateljski

† Cilika Lazbaher, učenka V. razr. ljudske šole pri Sv. Duhu na Stari gori. Umrta dne 1. julija 1940. — Umrta nam je žlahtna cvetka bela lilija iz Marijinega vrta. Marija, naša dobra mati, Te je vzela iz naše srede in Te ponesla iz te solzne doline, na kateri si toliko pretrpela, ter Te presadila na nebeške livade, kjer si vzcvetela še vse lepše, da tamkaj kinčaš prestol Najvišjega. — Prosila si Jezusa, kateriga si toliko ljubila, naj Ti dà še dočakati zakrament sv. birme. Uslišal Te je! Sprejela si zakrament sv. birme, a teden na to si že izdihnila svojo blago dušo. — Cilika!

Ti si zdaj pri nebeškem Očetu in božji Mamici in uživaš tamkaj nepopisno veselje. Ne pozabi na Tvoje žalujoče starše, bratce in sestrice in na nas Tvoje součence in součenke, ampak prosi Jezusa in Marijo, da se nekoč vsi snidemo v nebesih.

Terezika Kupljen in Horvat Elica.

† Janša Mohor, uč. 3. razr. ljudske šole v Polhovem Gradcu, umrl 1. aprila 1940. — Pomlad je prišla v deželo, toda tebi ni bilo usojeno, da bi jo užival. Zavratna meninigitis te je iztrgala iz naše srede. Kako sta jokala tvoj oče, mati in mi sošolci, ko smo te videli ležati na mrtvaškem odru. Ob odprtem grobu se je od tebe poslovil tvoj součenec Gabrovšek Franc, učenci 4. in 5. razreda pa so ti zapeli »Vigred se povrne«. Žalostni smo odšli s pokopališča, v duhu pa se te vedno spominjamo.

Tvoji součenci.

Pošta malega Jezusa

Sv. Jožef, Studenci pri Mariboru.

Dragi Lučkarji! V septembrski številki »Lučke« ste videli sliko našega Marijinega vrta, ki pa še ni komaj sedaj vzrastel — ampak obstoji že več let. A pred kratkim je nemila smrt — nagla smrt — pobrala bivšo družbenico Marijinega vrta. Ime ji je Frida Pernat; rojena l. 1923 v Bresternici. Nekaj let je svojimi revnimi starši bivala v Studencih, kjer je vstopila v Marijin vrtec. Po izstopu je šla v Sv. Marjeto ob Pesnici v neko gostilno služiti. Gospodinja jo je v Maribor poslala po opravkih, kjer jo je avto povozil. Bila je dobra in mirna deklica. Naj jo Marija priporoča Jezusu, da ji bo usmiljen.

Matiček in konjiček.

1.

Na trati pase se konjiček.
Zase rad bi ga imel
tatinski potepuh Matiček.

2.

Čvrsto ga za uzdo zgrabi
in prijazno ga s seboj
v cestni prah povabi.

3.

Pri prvem kamnu se ustavi
in hopla, hopla hop
se na konja srečno spravi.

4.

Konj pa v diru bliskovito
švigne proti domu
in reži se tátu zvito.

5.

Ko do hleva konj priskače,
kmetič s palico debelo
obdela tatu hlače.

6.

Stražnik pa Matička zveže
in v temnici ozki
mu z brcami postreže.

Uganke.

(Janez Langerholz.)

1. »Kako se pa pišeš, dečko?« smo vprašali fantka, ko je stopal po poti v šolo. — »Pišem se VEJICA STANKO,« nam je odgovoril. — »Kje si pa doma?« — »Ime mojega rojstnega kraja je skrito v mojem imenu,« nam je hudo-mušno odgovoril Stanko. — Vi pa povejte, kje je bil Stanko doma.

2. »Kako se pa ti pišeš, punčka?« smo malo naprej na poti vprašali neko deklico. — »TRLEP ANICA,« nam je odgovorila. Nekaj, kar se z istimi črkami pove, kakor jih ima njeno ime, le malo drugače jih morate razvrstiti, ima pa Anica na svojem obrazku. Kaj neki?

3. Hodili smo po mestu in brali na neki hiši napisano: »TEČAJ ZA SOL.« — Mimogrede je prišel neki tujec in nas je vprašal: »Kakšen pregovor se skriva v tem čudnem napisu?« Uganite!

4. V neki planinski koči se je v vpisno knjigo, v kakršno se tudi vi radi vpisujete na šolskih izletih, nekdo takole vpisal: BRIC, HALOŽE. Kaj menite, kaj je bil ta človek?

Imena rešilcev v prihodnji številki. Trije izžrebani dobe nagrado.

"Iezusovi dnevi"

[illegible]

Tvoja naloga v novembru:

1. Moli za trpeče duše v vicah!
2. Obišči zanje Jezusa v cerkvi!
3. Bodi zanje pri sv. maši!
4. Njim v tolažbo prejmi sv. obhajilo!
5. V olajšavo njihovega trpljenja se posluži popolnih odpustkov 1. in 2. novembra.
6. Izpolnjuj ves mesec november vernim dušam v prid »Jezusove dneve«.

